

Казки про жадібність

Похорон

Похорон

Був у багатого мужика Гаврила пес Рябоко. Узяв той пес та й здох. Ну, мужик хоче його поховати, як християнина, бо

Добре йому добре служив. От іде він до попа та й каже:

— Хочу я свого пса рябого поховати, як християнина старого. Піп каже:

— Що ти, Гаврило, здурів,— пса рябого поховати, як християнина старого? Ти що, хочеш моїх дітей посиротити?

Але Гаврило нічого — ходить по хаті, промовляє до попа словами:

— Ваша голова не пуста, та й моя не порожня, зробити все можна, маю грошей черес — буде похованим мій пес.

Ці слова промовляє і черес грошей висипає. Як ті гроші піп забачає, аж слинку лигає, аж попа хвороба нападає.

Бере він ті гроші, хапає, а сам Гаврило радить-научає:

— Роби, Гавриле, малу домовинку, ніби на малу дитинку, буду щось діяти, будемо пса ховати.

Іде Гаврило додомоньку, робить домовиноньку, ніби на малу дитиноньку. Беруть вони вдвох з попом пса рябого та й ховають, як християнина старого. Гаврило радий, і піп радий.

Але пройшло трохи часу, сусіди бачать, що то не чоловік похований, бо всі в багача живі, тільки пса нема; то то вже видно, що пса поховали.

Взяли та й написали жалобу до архирея: так і так, пса рябого піп поховав, як християнина старого.

Архирей тоді:

— Як так? Я йому!.. Та й написав у село, що приїде. Злякався піп, труситься, до Гаврила йде, свариться:

— Що ти зробив, ти мої діти посиротив! А Гаврило йому:

— Нічого, батюшко, ваша голова не пуста, і моя не порожня, все зробити можна.

Тоді він коня сідлає, черес грошей насипає, до архирея вирушає і цапа рогатого на мотузку з собою забирає. Заходить до владики, двері відчиняє і так промовляє:

— Владиче, владиче, висвяти мені цапа рогатого на попа кудлатого.

Архирей як розсердиться, як затупає ногами:

— Як ти смієш мене так просити, щоб з цапа попа зробити?! Але Гаврило не плошає, черес грошей виймає, на стіл висипає. Він гроші висипає, а архирея вже хвороба розбирає. Бере він гроші, ховає, а цапа садовляє, постригає, на попа його посвящає. Та ще й каже:

— Стрижіть його зрідка та й не пускайте до дідька.

Гаврило рад, і архирей рад.

Ну, але приходять час архирею в село їхати.

Приїжджає він у село, йде до церкви і став там під стіною. А піп у церкві править. Архирей думає, що піп не знає про цапа. Але піп знає та й править і співає:

Ви курите люльку, я нюхаю табаку.

Ви висвятили цапа на попа, А я поховав собаку.

Ви не винні, Я не ви-и-и-не-е-е-ен!

А дяк йому в тон з клиросу:

Господи помилуй, Господи помилуй, Господи помилуй, Д-а-мінь!

А люди нічого не знають і хрестяться. Ну, тоді архирей злякався та й сказав людям:

— Неправда ваша, люди добрі, піп ваш поховав не пса рябого, а християнина старого. Та з тим з села й поїхав.